

זהו הפרק השלישי של יומנה של אורית ארביב, שנכתב בכלא אחרי לידת בנה גורל-אדם, ושאותו הפקידה בידי דפנה ברק עם שיחורורה

"רצייתי לבנות, אך לא הרשייתי לנעמי!"

אדם השבוע רחמים על בני, שיישאר יתום למרות שהוריו בחיים...

צבי טל העוסק החל

נרגשת, קצת מכוללת, אבל יודעת מה אני רוצה. המרחק בין נווה-הירצה לבין כלא-רמלה הוא אולי 50 מטרים, והנסיעה לשם נראתה לי, לרגע, ארוכה-ארוכה. הגענו לרמלה, ירדנו לבית-המעצר: קומה ועוד קומה, והכל היה מתחת לאדמה. תהיתי לעצמי, איך אנשים יכולים לחיות שנים מתחת לאדמה. זה כמו שאדם קבור חי. ישבתי בחדר-הביקורים, וחיכיתי לאבא... אדם, כיבו לי את האור, אבל אני מבטיחה לשוב מחר ולכתוב לך על הביקור. אתה בטח ישן בשעה זו, ואני הולכת עכשיו להתקלח, להיכנס למי-טהור ולחשוב עליך. על הרגעים המעטים שיש לי איתך. אלה הם הרגעים הכי מאושרים שלי כאן.

10.8.83
הביקור אצל אבא היה קצר. הבהרנו עניינים הקשורים בנו, והוא הסתיים. לא הסכמנו לקבל את הביקור עם

יפתחו השערים, ויחר איתם נפתח רף חדש בחיים. אני אוהבת אותך אדם. אתה הוא כל חיי.

● אורית השבוע: השופטים התרשמו במשך כל המישפט שאני נגדתי אחרי הרצל, ופיתאוס גילו במיכתב שאני כזאת אינטלי-גנטית... הם גם קבעו: שודדת אינטליגנטית! בגלל זה קיבלתי שמונה שנים. אני חושבת כיום, במבט לאחור, ששמונה שנים זה הרבה. הייתי תקדים - הבחורה הראשונה שהשתתפה בשוד. 21.7.83, לילה. יום חמישי. אני מחכה לביקור בקוצר-רוח. היום הייתי אצל גברת שוהם. כשקראו לי, לא ידעתי למה. כשהגעתי ראיתי את אנשי-המיטרה. דיברו איתי על יום-ההולדת שלך. בעוד חודש אתה בן שנה, וביקשתי לעשות לך כאן יום-הולדת. כפי הנראה, זה יהיה כאן ואולי אולי נראה כיחד את אבא.

20.7.83, בוקר. המיכתב שכתבתי לשופט לא עזר. למרות שהוא היה מרגש וקורע-לב. אכתוב לך קטע ממיכתב זה: לא על עצמי רחמים אני מבקשת, כבוד השופטים. אלא רחמים על בני, בן שלוש החודשים, שיישאר יתום. למרות שהוריו בחיים. למענו אני מתייחסת לפניכם. התחשבו בי למען אוכל לגדל אותו בשלווה, ולהפוך אותו לאורח מועיל למדינה, שלא יהפוך לאדם ממורמר, השונא את כל העולם. שופטים נכבדים, אני פונה אליכם עכשיו לא רק כאל שופטים. אני פונה אל הרגש שלכם, אל הנמצא מתחת לגלימותיכם, אל ליבכם. כשנולד ילדי, נולד עימו רגש חדש. אני אמא. אני כבר לא אורית ארביב של פעם. אומנם, אני אוהבת את הרצל, ולעולם לא אפסיק לאהוב אותו, אבל היום אני מבינה שהדרך שבה בחרתי לעזור לו היתה מוטעית. היום יש לי כשביל מי לחיות. אני פוחדת רק מהיום שאצטרך למסור את הילד. אני

עם לואיזה (אחותה של ארביב). הבנות כאן מתרגשות ומכינות לך הרבה הפתעות, ואני, אדם, כליכך מתרגשת, שממש עכשיו אני מרגישה איך הלב מעביר את הפעילות שלו. הרי כל רגע ביחד איתך, זה אושר בשבילי, ואני יודעת שביום-ההולדת שלך אנחנו נהיה ביחד, ואני מחכה ליום הזה בקוצר-רוח. אדם, בשבוע שעבר דיברתי עם סכתא בטלפון, כשהיית אצלה. סכתא נתנה לך את השופרות ואמרה לך שתדבר עם אמא, ואתה קראת דרך הטלפון: "אמא, אמא" ושלתת לי נשיקה. כשחזרתי לחדר, לא הפסקתי לחשוב על זה. טוב, אדם, מכבים לי את האור, ואני מבטיחה לכתוב לך עוד. דרך אגב, המנהלת עונה השבוע את בית-הסוהר. היא מאוד אוהבת אותך, והבטיחה להיות ביום-ההולדת שלך. אורית השבוע: כל שנה עשינו לו מסיבת יום-הולדת בכלא. בשנה הראשונה חגגנו בכלא שלי (כי ווה-הירצה). כי לא היו לי אז ביקורים בחוץ. אחרי כן חגגנו

אבל אתה חזק. למרות הכל, אתה תמיד סימפאטי וצוחק, ואני אוהבת אותך, אוהבת אותך...

אורית השבוע: מאז שהשתחררתי, ביקרתי את הרצל רק פעם אחת - ביום הרביעי. הוא שבת רעב. מדוע? כי הוא מוחזק בתנאים לא-אנושיים. הוא נמצא שמונה שנים בבידוד! הוא מוחזק בתאו 23 שעות מטייל רק שעה אחת בלבד! איך הוא לא מתאיש? הוא חזק. יש לו המון כוחות. הביקור שלנו - של אדם ושלי - בשבוע שעבר נמשך שעה. הרימו לנו את הרשת. מצבו של הרצל רע. הוא זקוק לטיפולים מסיבות-רפואיים. יש לו כאבי-גב חזקים. לא אבקר אותו יותר. עד שלא יעבירו אותו למקום אחר. אני לא מסוגלת. הילד שלי לא מסוגל. 20.8.83, יום שבת. בשבוע הבא יש לך יום-הולדת. אתה בן-שנה. את היום-ההולדת שלך אנחנו עושים כאן, בכלא. תבוא ביום שישי

מנהלת-כלא שוהם

רשת (הכוונה לרשת המפרידה בין אסירים למבקריהם). אדם, אני אוהבת את אבא ואני רוצה להיות שלו ואי-תו לנצח. אני מתפללת אלוהים שיתן לו להיות חופשי ולך - הרבה בריאות, ושישמור עליך מכל פגע רע. השאר לא מעניין אותי. אדם, בביקור האחרון שהיית אצלי, הבאת לי פרח. החזקת אותו ביד. כשביקשתי ממך את הפרח, החלטת לשחק איתי. קירבת אלי את הפרח, וכשכבתי לקחת אותו, לקחת אותו בחזרה. זה מצאחן בעיניך, ואז עשינו עסק: אתה נתת לי את הפרח, ואני נתתי לך ופלי-שוקולד. כמו בכל ביקור, צחקת, ואני מאיר שרת! אדם, יוצאת לך עכשיו השן השישית שלך. אתה לא מרגיש הכי טוב,

מנהלת-כלא אפשטיין

כשהיא באה לבקר בכלא, כולן קופצות עליה...

מקווה שמיכתב זה יגע לליבכם, מכיוון שברגע זה אני כותבת ובוכה מרם לבכי: בוכה על מעשיי וחיי האכזריים. בידכם, ורק בידכם, לעזור לי, כי את פישעי אני מבינה ומכפרת עליו בסבל רב. אני מקווה שתתחשבו נכסיות חיי, ותקלו בעונשי. ככבוד רב, אורית ארביב. אדם. זה רק קטע מהמיכתב שכתבתי. בזמן שכתבתי אותו, ישנת בחדר במיטתך, ולא ידעת מאומה... ולמחרת, גוריהדין היה כתוב בעיתון. היתה תמונה שלי ושליך, ולמטה היה כתוב: "למרות שהיא מגרלת את הילד בכלא, לא ראו השופטים צורך להקל בעוני" שה". אני שונאת אותם, אדם. הם רעים, אין להם לב! אבל לא נורא. אני חזקה ויושבת כאן בכבוד, מחכה ליום שבו